

478. Isten hajléka a mennyország

Imádkozzuk a 139 számú éneket:

*Ó Uram, nem vagyok én méltó, hogy házamba költözni légy jó,
Mondjad, csak egy szóval nékem, s meggyógyul az én lelkem!*

I. Hogyan viszonyul a lélek-menyasszony isteni Urához a mennyországban?

Amikor azt tanulmányozzuk, hogy a lélek-menyasszony hogyan viszonyul isteni Urához a mennyországban, akkor az ő állapotát így is meg lehetne fogalmazni: „*Uram, nem vagyok én méltó, hogy hajlékomba vezess engem* (Vö. Mt 8, 8).” Ezért nagyon örülök, hogy Magadhoz vonzol. Nagyon vágyódom arra, hogy a Te hajlékodban lehessek Veled örökre!” A mennyországban lakozás mindig is Isten ajándéka. Igaz, hogy így szoktuk fogalmazni: **A mennyországot jutalmul adja az Úr, de az ember a maga erejével nem tudja megszerezni Istennek ezt a barátságát, azt, hogy Istenben lakozhassék** az ember mindörökre. De **Jézus pontosan ezért jött, hogy magával vigyen minket**. Azért ment a mennyországba, hogy *helyet készítsen nekünk*, hogy örökre ott lakhassunk Istennél (vö. Jn 14, 3).

1. Mit élt meg az Ószövetség embere Istennek ebből az emberi kívánságot túlaradó mértékben meghaladó döntéséből? A Zsoltáros így nyilatkozik: *Magasba szálltál, és foglyokat vittél magaddal* (Zsolt 67, 19; Ef 4, 8). Az Ószövetség embere még nem láthatta a mennyország kinyilatkoztatását olyan mértékben, mint ahogyan az Újszövetség embere. De Isten választottai már akkor is megtapasztaltak valamit Istennek ebből a nagy jóságából. Itt nem a háborúk gyötrelméről, a vesztesek fogságba hurcolásáról van szó, hanem a szeretet foglyainak a felmagasztalásáról. Arról az emberről van szó, akit legyőzött Isten szeretete. Arról a lélek-menyasszonyról van szó, akit Isten tett az Ő rabjává (Isten rabjai), akit rabul ejtett az isteni Vőlegény királyi szerelme. A lélek-menyasszony pedig **hagyja magát a szeretet rabjaként vezetni oda, ahova az ő isteni Ura viszi. Ez** nem otthontalan száműzetés lesz számára, hanem **a hazaérkezés gyönyörűsége**. A Zsoltáros ezt az élményt így fogalmazza meg: *Isten otthont ad a hontalannak. ...Otthont talált a Te Családod, ahol jóságodban Istenünk gondját viseled szegényeidnek* (Zsolt 67, 7. 11). **A földi élet számkivetettség, a paradicsom boldogságának a hiánya**. A vágyódás a paradicsomi otthon melege után, ahol az ember együtt lakhatott Istennel. *Isten* pedig *otthont készít* az Ő családja számára. A családban pedig a férj mellett az első helyen a feleség van és a gyermekek. Isten családjában is az isteni Vőlegény mellett ott van az Ő hitvese, választott jegyese. Ott vannak a gyermekek, akiket az Úr szeretete bízott erre a szeretetteljes lelki családi közösségre.

2. Az újszövetségi kinyilatkoztatás már többet mond Isten hajlékáról: Szent Pál így mondja: *Belőle nő ki az Úr szent temploma. Ti is benne épültök egybe a Szentlélek közreműködésével Isten hajlékává* (Ef 2, 21-22). Isten mennyei temploma maga a Szentháromság. Az Úr választottai, mint az épület kövei egybekapcsolódnak, és együtt lesznek Isten örök hajlékává. **A választott lelkek tehát Istenben laknak**, illetve ők maguk is Isten hajlékává lesznek, mert Isten lakik bennük. A mennyország lakóiban a közösség valósul meg, közösség a Szentháromság Személyeivel. **Isten hozza létre ezt a közösséget, amikor megérinti az ember lelkét, és az ember rárezonál Isten szeretetére**. A mennyország templomában micsoda

istenélmény, micsoda isten-megtapasztalás van a választott lélek számára! Ő már tudja: *Isten előbb szerette őt* (1 Jn 4, 19), ő pedig választott Isten szeretetére. A lélek-menyasszony tudja: **ráragyogott Isten dicsősége, ő pedig visszatükrözheti isteni Ura dicsőségét.** Mert a dicsőség Ura nemcsak kívülről ragyog rá az üdvözült lélekre, hanem belesugározza magát, belül ragyog. Ahogyan a Fiú az Atya szerető jelenléte, úgy a lélek-menyasszony is **megtapasztalja Isten szerető jelenlétét, benne lakását a lelke mélyén.** Ahogyan a Fiú visszatekint a Mennyei Atya arcára, úgy **a szemlélődő lélek is rátekin Isten ragyogó mivoltára, és megéli az Atya és a Fiú közötti szeretet-áramlást,** a Szentlelket. Ha a megszentelő kegyelem részvétel Krisztus Istenfiúságában, akkor **a mennyországi élet részesedés Krisztus isteni dicsőségében.** Latinul *participálnak* mondjuk ezt a részvételt. Részesednek egymás életében, a Szentháromság beleajándékozza magát az emberi lélekbe. **Az ember** pedig participál, **részesedik a Szentháromság életében.** Amikor Isten, a végtelen létező a mennyországban jelenvalóvá teszi magát a választott lélek számára, akkor **unió, életegység, szeretet-közösség jön létre, az öröm, a béke közössége.** Az uniónak a tovább-bontakozása a *communio*, a közös egység egymással, Isten az emberrel, ember Istennel. **Az ember Isten hajlékává lesz, Isten pedig hajlékot készít önmagának az emberben.**

3. Hogyan valósul meg Isten és az ember közössége a mennyországban? „Krisztus úgy egyesíti magával az üdvözülteket, mint Fő, a második Ádám; azért az üdvözültek egymással is közösséget alkotnak. Isten színe látását mindenki úgy kapja, mint Krisztus titokzatos testének tagja, hiszen az Ő fiúi örökségében részesülnek” -, írja a *Magyar Katolikus Lexikon* a mennyország címszó alatt. Amikor Krisztus a mennybe ment, *akkor magával viszi foglyait, rabjait, akiket megszerzett magának, szabaddá tette a gonosz hatalmától. Krisztus az egész emberiség Képviselője, ezért azután akik a mennyországba jutnak, Krisztuson keresztül jutnak oda.* Akik Isten színe látására eljutnak, Krisztus miatt kapják örökségül ezt a nagy kitüntetést. A mennyország, vagyis **Isten hajléka időn túli világ.** Latin szóval úgy mondjuk: *transzcendens*, meghaladja a tér és az idő kategóriáit, **fölötte áll a mulandóságnak.** Nem lehet a kiterjedés dimenzióiba beleszorítani. A lélek-menyasszony ebben a mennyei világban elmondhatja: **„Itt van ez én igazi hazám!** Nem én szereztem meg, mint ahogyan a honfoglalók erős karddal fegyverkezve elfoglalják azt a földi hazát, hanem Isten kegyelméből ingyen.” **Beleemeltetik az ember Isten világába.** Isten trónján ülhet az ember is, mert isteni Ura ebben a kitüntetésben részesítette. A Zsoltáros még azért fohászokodott: *Hadd lakjam hajlékodbán mindörökre, hadd leljek oltalmat védőszárnyaid alatt!... Adj napokat a király napjaihoz, és sok nemzedékkal mérjed éveit, hogy ülhessen trónján Isten színe előtt mindörökre! Tartsa meg őt szereteted és hűséged!* (Zsolt 60, 5. 7-8).

A lélek-menyasszony boldogan tapasztalja: **Isten túlradó mértékben betöltötte szíve vágyát.** Immár **mindörökre Isten hajlékában lakhat.** Isten jobban biztosítja az ő oltalmazását, mint ahogyan a tyúkanyó a védőszárnyai alatt a kis csibéi számára oltalmat tud adni. A lélek-menyasszony megtapasztalhatja, hogy isteni Urával együtt ül a trónon mindörökre Isten színe előtt, Isten jelenlétében, mert Isten szeretete és hűsége tartja meg őt ott, abban a mennyei hajlékban.

- A lélek-menyasszony olyan, mint a királyné,
- akinek a király a legfontosabb,
- aki nem önmagát tekinti a legnagyobbobbnak, hanem az ő Urát,
- aki a dicsőség fényét nem magának köszönheti, hanem királyi Urának.

Ha eddig így imádkozott a lélek-menyasszony: *Csak egyet kérek az Úrtól, egy a vágyam, hogy az Úr házában lakjam életem minden napján, hogy az Úr gyönyörűségét láthassam, és*

szemléljem templomát (Zsolt 26, 4), akkor most már boldogan megélheti: Isten túlaradó mértékben teljesítette szíve vágyát. **Örökre isteni Ura házában lakhat, szemlélheti Isten templomát, amelyben ő is ott lehet!** Szemlélheti a szentháromságos egy Isten dicsőségét, azt az isteni dicsőséget, azt az isteni gyönyörűséget, Aki az Isten, Aki a szentháromságos teljes nagy Valóság!

A kiválasztott lelket mennyei örömmel tölti el, hogy Isten hajlékában lakhat. Amikor az ószövetségi fogságból az Úr hazahozta Sion foglyait, akkor mintha álomból ébredtek volna, megtelt örömmel az ajkuk, nyelvük ujjongva énekelt (vö. Zsolt 125, 1-2). Most pedig, **amikor az Úr hazahozta azokat, akiket foglyaivá tett, a szeretet rabjaivá; akkor a földi élet álmvilágából felébredve a mennyei életben találja magát, Isten életében. Istennel telik meg az ajka, Isten örömeivel. Ez** a nagy boldog valóság, hogy a lélek Isten hajlékában lehet mindörökre, **Krisztusnak köszönhető.** *A Mennyei Atya ugyanis Krisztusban, mint Főben újra egyesít mindent, ami a mennyben és a földön van* (Ef 1, 10).

Krisztus az élő Isten Fia (Mt 16, 16), Aki megkönyörült a Hozzá imádkozó emberen, aki a Jézus imában az Ő irgalmát kérte. Egyesíti magával az Ő irgalmára áhítózó embert, s ugyanakkor egyesíti az Atyával is, meg a Szentlélekkel is.

Krisztus, mint a titokzatos Test feje egy a titokzatos Szentháromsággal is. Ezért tudja összekötni az eget a földdel, ezért tudja az embert Istenbe, Isten világába bevezetni, mint ahogyan a vőlegény bevezeti hajlékába a menyasszonyt (vö. Én 8, 2).

Az imaórák liturgiájában ezért imádkozik így az Egyház Krisztusról: „Egybefoglal két hazát, eget, földet, és lesz egy család.” Akik hontalanok, akik a családi fészek melegéből kitaszítva élnek, azok tudják igazán értékelni, mit jelent a család szerető közössége. **A gonosz lélek mindig ebből a szeretet-közösségből akarja kitaszítani az embert,** mert gonoszság útjára lépve ezt az istennélküliséget választotta. **Krisztus pedig egyesíteni akarja Istent az emberrel, eget a földdel. Azt akarja, hogy egy isteni család részesei lehessünk, hogy mi emberek ott élhessünk Isten hajlékában** (RD. himn. I.L.Hvi időben II. 451).

II. Hogyan élték meg ezt szent őseink, azok a testvéreink, akik már előttünk jártak a mennyországba vezető úton?

Mondogatták: *Szeretem, Uram, lakóházadat, dicsőségednek otthonát* (Zsolt 25, 8). Ez egy szerelmi vallomás, mert hiszen **azt a lakóházat szeretjük, ahol Isten lakozik.** Azt a mennyei házat szeretjük, amely az Ő dicsőségének otthona, és amelyben Ő részt akar adni nekünk. *Isten megközelíthetetlen Fényben lakozik* (1 Tim 6, 15), de mégis bevezeti az Ő szeretett választottait az Ő hajlékába. *Azt akarja, hogy ott legyünk Vele.* **Jézus ugyanis a mennyben szüntelenül közbenjár értünk.** Az Ő közbenjárásának az a szempontja, hogy ne vesszünk el, hanem eljuthassunk oda, ahol Ő van.

János a *Jelenések könyvében* ezt a mennyei várost olyannak látja, mint a vőlegényének felékesített menyasszonyt (Jel 21, 2). Az isteni Úr az, aki felékesíti magának választottját. *Aki a győztest oszloppá tette Isten templomában, hogy onnét soha többé ne távozzon el. Ráírta Istennek a nevét, valamint az Ő új nevét* (vö. Jel 3, 12). Az oszlop szilárdan áll a templomban, tarja az egész épületet. **A lélek is ilyen elmozdíthatatlan módon – mondjuk így: – belegyökerezik Istenbe,** hiszen az oszlopnak a mélységes mélyben alapzata is van. Isten nevét hordozza a lélekmenyasszony, vagyis jelzi ez a felirat: **én Istené vagyok, Isten pedig az enyém!** Amikor az Isten Fia az Ő új nevét írja rá a lélek oszlopára, akkor valami új vonatkozást akar ezzel kifejezni: „Te még jobban velem vagy! **Te mindörökre velem vagy!**”

- Ez a felbonthatatlan szeretet jelszava: **mindörökké**.
- Ez az egymásnak átadottság **szívet átjáró boldogító élménye**.
- Ez az **időtlenesség nyugalma**.
- Ez Isten békéjének az ember lelkébe történő behullámzása.
- Ez az egymás szeretetétől való átjártság **békéje**.
- Ez a kölcsönös szeretet békéjébe való belemerültség **öröme**.
- Ez a zavartalan egymásban időzés állandósága.
- Ez a határtalanság felszabadító érzete, a kölcsönös önátadás szüntelen áradása.

Szüntelenül, mindörökké.

– Ez a vég nélkül birtokolt összetartozás valósága: – *Én a Kedvesemé vagyok, és Ő az enyém!* –, ahogyan az *Énekek éneke* menyasszonya mondta (Én 6, 3).

– Ez a szeretett isteni Lénynek való örvendezés folytonossága, amikor a lélek-menyasszony ezt mondhatja: **Úgy örülök Neked mindörökké!**

– Ez a mennyei állapot az el nem múló szeretet **biztonságérzete**.

– Ez az Isten hajlékában lakás **a szüntelen egymásra nézés boldogsága**. **A folytonos egymásra mosolygás gyönyörúsége**.

– Ez az egymásra talátság vég-nélkülisége, az egymástól való **elszakíthatatlanság bizonyossága**.

– Ez az egymás mindörökké tartó szeretetteljes szemlélése.

A lélek-menyasszony a földön még így imádkozott: *Nem hagyunk el többé, éltesz még bennünket, és mi segítségül hívjuk nevedet* (Zsolt 79, 19), akkor **a mennyei hazában már tudja, hogy Isten életi őt örökre!** Már nem kell félnie, hogy elveszítheti isteni Urát. Ez a mennyország boldog jellemzője. Itt a teremtés végső céljának a megvalósulásáról van szó: *Isten lett minden mindenben!* (vö. 1 Kor 15, 28). Ha Jézus elmondhatja: „*Az Atya énbennem van, és én az Atyában*” (Jn 10, 38); akkor a lélek-menyasszony is elmondhatja: „**Én Istené vagyok, Isten pedig énbennem!**” Ha Jézus megígérte: *Szétárasztja minden emberre az Ő Lelkét* (ApCsel 2, 17), akkor a lélek-menyasszony a mennyországban már tudja: *Isten szeretete beleáradt a szívébe a reá árasztott Szentlélek által* (vö. Róm 5, 5). Tudja: *A fogadott Fiúság Szentlelkét kapta, amelyben örökre ezt kiálthatja: Abba! Atya! Atyácskám!* (Róm 8, 15). A mennyei hazában, Isten hajlékában már nem kell sóhajtoznia, és várnia a fogadott Fiúságot, testünk megváltását, a fogadott fiúság kiteljesedését (vö. Róm 8, 23), mert itt már *segítségére van a Szentlélek is. Itt már a lélek tud helyesen imádkozni*. Átadta magát a Szentléleknek, Akivel együtt *könyörög a szavakba nem foglalható sóhajtozásokkal* (vö. Róm 8, 26), mert a Szentlélek köti őt össze az Atyával és a Fiúval. A lélek-menyasszony megélheti, hogy a Mennyei Atya benne is *szereti a Szentlélek által a Fiút*. Megélheti, hogy az Isten Atya *mindent az ő gyenge emberi kezeibe is adott* (vö. Jn 3, 35), amikor Fiát neki ajándékozta, amikor őt meghívta a mennyei hajlékba. Itt ugyanis megvalósul az a mennyei kapcsolat, amelyről János szól a mennyországot szemlélve: „*Isten velük lakik, bennük lakik*”, mint Isten városa, mint Isten sátora, mint Isten hajléka. A lélek-menyasszony lesz az a hely, ahol szívesen elidőzik Isten (vö. Jel 21, 3). **A mennyország lesz az a mennyei Sion hegy, ahol Isten lakik, ahol szívesen időzik az emberekkel**. Ha Szent Pál azt vallja Krisztusról: *Benne lakik az Istenség egész teljessége* (Kol 2, 9), akkor a mennyei állapotban Krisztus miatt a lélek-menyasszony is elmondhatja: „*Bennem lakik Krisztussal az Istenség egész teljessége!*” Megélheti Szent Pál próféciaját: *Üdvözítönk, az Úr Jézus Krisztus azzal az erővel, amelyet mindent hatalma alá vethet, átalakítja gyarló testünket, és hasonlóná teszi megdicsőült testéhez* (Fil 3, 21). Akit Isten szeretete így magához ragad, az már benne él Istenben, mint valami hajlékban, illetve Isten öbenne lakozik, magához hasonlóná teszi megdicsőült lelkében és feltámadott testében is. **Az ember nem tudja kidagogni a mennyei hajlék gyönyörúségét.**

Csak azt tudja: amire vágyódott itt a földi életben, az ott, az örökkévalóságban beteljesedett, és ő boldogan elidőzik ebben a mennyei hajlékban mindörökké!

Befejezésül imádkozzuk a 150. számú éneket:

*Uram Jézus! légy velünk, mi egyetlen örömünk!
Nálad nélkül keserűség itt a földön életünk.
Ó egyetlen örömünk, Uram Jézus, légy velünk!*

*Uram Jézus! kérve kér szívünk, mely bíz és remél.
Add meg néki a nyugalmat, mely minden kincessel felér!
A szív, amely bíz s remél, Uram Jézus, kérve kér!*